

Сливен което било, и като затихнало всичко той рекъл: "Аз за колко ша ида до Сливен да вида годеницата". И отива и кат са връща случайна потеря орадисала върху заспалите хора и станало голяма патаклама, бой и там удрят Алтанлъ Стоян. Не знам точно мястото. От там те го пренасят тука в дядо Янковата къща, поп Янко. И там са го лекували, ама не можле да го излекуват и умира и там е погребан в долапа. Алтанлъ Стоян са му казвали, той още като дете получава туй име, зощото в Котел турци не е имало- само чаушина и бирника. Обаче турците, ти си чувал сигурно, са имали обичай да учат децата да стрелят и той нямал други деца и зима български деца и ги отвежда, тука има ино място му казват бюрлю- утуз бир- трийсе и едно и отиват там на поляната и на всички дава по еднакви бройки патрони и всеки си носи нишаната, отива, слага и почва да гърми и като изстреля патроните отива да види колко ѝ ударял и казва- според бройките ши има награда. Обаче Стоян като взел да гърми трийсе и един патрон ударял в нишаната и като отишъл рекъл: "Утуз бир". И от там останало името на мястото. На него, рекъл, какъв подарък да дам, снел си феса и го слага на Стоян на главата и когато си дошли тука хлапетата хукнали подиря му и викали: "Алтън Стоян, Алтън Стоян". Така му останало името. Те някои твърдят, чи щото носял много алтъни по косата си, обаче тъз е истината. Тъз истина я знам от много стари хора. Имах ина хазайка, тя викаши: "Туй никой ни можи да гу измени." Имал доста хора в неговата дружина. Ама, когато върлували тука около Зеленич, Разбойна и понеже ина булка, тя ни била булка ами сгодена само, годеника ѝ го обвиняват, чи хайдутлук правял и когато го обесили тя казала: "Аз ша отмъстя зарад него". Имало един Йовчо, който от Котел, той си идвал често тука и се явявал и тя му поръчала: "Кажи на Алтанлъ Стоян да ме приеме в четата да отмъстя". Той все ѝ обещавал и ина вечер кат си дошъл ѝ казал: "Стоян каза, ако си съгласна, сабахлян тръгвай, ей тука до Козаревото, дето са отделя пътя за нагоре ша додиш с меня." И тя вечерта си приготвила всичкото и сутринта излиза там и тръгват нагоре и когато отиват на Зеленич там имало някой си Киро от Садово, който имал краварник, а тук долу, дет са бараките, имало друг Киро, той е от Нейково, той е бил ятак на Алтанлъ Стоян. Обаче тоз като дошъл там зел да усуква и той уж да стани ятак, обаче тоз Кирчо, нейковския, казал на Алтанлъ Стоян: "Тоз човек много ми ѝ съмнителен, пред тебе едно приказва пред мене друго приказва, внимавай с него." И тъй заживели те там, обаче него ден тръгнали от тука кат наближили краварника зело да са чува стрелба и той рекъл: "Стои тука"- до ино дърво го оставял- "Няма да са обаждаш, няма да мърдаш, аз да ида да видя кои са наште, кои са чуждите". И тогаз той тръгва към кашлата и вечи боя са завързал и като зели отвсякъде да гърмат и те зели да бягат вечи турците кой откъде ѝ дошъл и тя като вижда, чи отгоре ѝ идат и тя зела да гърми и тогаз